
Elle van den Bogaart
WINNAAR
Debutanten-
prijs!
De gele
scooter
Van Holkema & Warendorf

Woensdag 6 oktober

Isis

'Waarom moet het nu altijd regenen als wij getennist hebben?' roept ze tegen Simone. Met haar mouw veegt ze het snot onder haar neus weg.
Simone kijkt haar met een grappig gezicht aan en roept terug: 'We hebben in ieder geval gewonnen van die aanstellers.'
Ze trappen nog wat steviger door. Het regent te hard om echt een gesprek te voeren. Ze baalt bij de gedachte dat ze zeker een kwartier langer moet fietsen dan Simone.
'Doei,' roept Simone plotseling als ze rechts afslaat en de Lindelaan in fietst.
Ze ziet alleen nog maar Simones gebogen rug die in een vloeiende beweging heen en weer gaat.
Mazzelkont, dan heb jij je wiskundehuiswerk al klaar voordat ik thuis ben. Ik hoop wel dat mama spaghetti heeft gemaakt.
Om zo weinig mogelijk wind te vangen, buigt ze zich nog wat verder over haar stuur. De eenzame Wessellaan die ze nog voor de boeg heeft, is lang en het begint al een beetje donker te worden. De lantaarnpalen zijn nog niet aan. Het is pas begin oktober.
Ze telt het aantal palen aan de linkerkant van de straat.
Als het er meer dan honderd zijn voordat ik thuis ben, zal mijn punt voor Engels tóch een voldoende zijn.
Ze weet haast zeker dat ze veel fouten heeft gemaakt.
Ach, misschien valt het dit keer mee, zeker als er echt meer dan honderd lantaarnpalen staan.
Ze houdt haar hoofd zo veel mogelijk naar beneden om de regen niet in haar ogen te krijgen. Als ze bij veertien is, stopt ze opeens met tellen. Haar aandacht wordt getrokken door een gele scooter, die links in het gras staat. Vreemd, want ze ziet verder niemand.
Natuurlijk weer zo'n stoere gozer die ergens staat te piesen.
Ze gaat automatisch wat meer naar rechts, zo ver mogelijk van de scooter vandaan. Niet dat ze bang is voor plassende jongens, maar ze zit er ook niet op te wachten. Als ze ter hoogte van de scooter komt, gaat ze onbewust wat langzamer fietsen. Ze kijkt richting scooter maar ziet niemand.
Misschien heeft degene van wie de scooter is wel pech gehad en heeft hij de scooter langs de weg gezet om hem later op te halen.
Plotseling valt haar oog op de helm die naast de scooter ligt.
Houden mensen hun helm niet gewoon op als ze gaan plassen? Nemen mensen die hun scooter achterlaten hun helm niet mee?
Ze voelt een lichte spanning in haar buik opkomen en voert haar fietstempo wat op. Maar ze is nog geen tien meter verder, of ze hoort gegil, een meisjesstem.
'Nee, nee, ga weg, klootzak... au... au.' De laatste 'au' is nauwelijks nog hoorbaar.
In een reflex remt ze, maar ze durft niet te gaan kijken. Haar hart bonkt in haar keel en

haar benen trillen. Dan weer die stem, nu veel zachter. Dit keer klinkt het alsof er een hand op die mond wordt geduwd.
'Ik wil...' Gekraak van hout, gekreun, verder niets.
Ze draait haar hoofd in de richting van het geluid. Ze ziet niets, want er staan allemaal bomen en struiken. Net zo plotseling als ze is gestopt, stapt ze weer op haar fiets.
Ik moet iemand waarschuwen.
Met alle kracht die ze heeft, trapt ze de pedalen rond. Haar rechtervoet glijdt weg en met haar knie stoot ze tegen het frame. Ze houdt haar adem in en haar gezicht vertrekt van pijn.
'Klootzak!' hoort ze zichzelf keihard roepen.
Ik moet verder, ik moet hulp halen.
Ze voelt dat haar sporttas, die achter op de bagagedrager zit, naar rechts glijdt. Er valt een tennisschoen op de grond. Ze stopt niet. Het stuk naar haar huis lijkt ineens zo lang en ze is bang, boos, misselijk. Ze kijkt niet om zich heen, ze probeert zo hard mogelijk te fietsen.
Dan beseft ze plotseling dat haar mobieltje in haar sporttas zit.
Zal ik stoppen en 112 bellen? Ik kan ook naar huis bellen, dan kan mama de politie waarschuwen.
Maar ze is te bang om te stoppen.
Ik ben zo thuis. Ik kan nu beter doorfietsen.
De riem van haar sporttas raakt de grond.
Laat hem alstublieft niet tussen de spaken komen.
Ze steekt haar rechterhand naar achter, maar ze krijgt de riem niet te pakken. Dan draait ze zich om. Ze verstijft van schrik.
De gele scooter!
Wat moet ik doen? Hij zal mij óók pakken. Hij heeft me natuurlijk horen roepen.
Ze kan bijna niet meer ademen.
Niet omkijken, doorfietsen, hulp halen.
Het geluid van de scooter komt dichterbij. Ze kan niet meer denken, ze kan niet harder, maar ze móét harder.
Dan is er een hand die haar schouder beetpakt. Ze kijkt niet op of om en probeert door te trappen, maar de hand knijpt nog harder in haar schouder. Ze komt niet meer vooruit en moet haar voeten op de grond zetten om niet te vallen. Dan kijkt ze naar links, naar de persoon die zijn nagels in het vel van haar schouder boort. In één oogopslag ziet ze een paar priemende, bruine ogen, een oorbel, de gele scooter en de helm die aan het stuur hangt.
Ik ken die jongen ergens van.
Ze weet niet wie hij is, maar ze heeft hem eerder gezien, dat weet ze zeker.
De jongen kijkt haar recht in de ogen en zegt met een trillerige, maar luide stem: 'Je houdt je bek dicht, anders doe ik hetzelfde bij jou.'
De scooter, die ontzettend veel lawaai maakt, schiet naar voren. Weg is hij.
Ze kijkt hem na. Ze staat midden op de weg, vastgenageld aan de grond, de tranen rollen over haar wangen. Ze probeert weer op te stappen, maar haar voet schiet opnieuw van de trapper. Ze rent een stukje met de fiets aan haar hand, staat stil en

probeert het nog een keer. Het lukt haar nu wel op te stappen. Ze trapt meteen zo hard mogelijk door. Als een opgejaagd dier fietst ze naar huis. Ze kan alleen maar huilen.
Wat heeft hij met het meisje gedaan? Wie is het meisje? Waar is ze nu?
Ze slaat rechts af, links af, nog eens links af.
Dan ziet ze in de verte haar overbuurman staan. Ze heeft een hekel aan die man, maar op dit moment is ze blij dat ze hem ziet. De buurman kijkt haar verbaasd aan en roept: 'Hé Isis, doe je mee aan de Tour de France?'
Ze kijkt de andere kant op.

Ze smijt haar fiets tegen de muur van de garage, gooit haar tas op de grond en trekt met een ruk aan de klink van de achterdeur. Op slot. In paniek roept ze: 'Mam, mam!' Behalve Boris, die luidt blaft, lijkt er niemand thuis te zijn. Ze bonst een paar keer op de deur.
'Verdomme, verdomme,' vloekt ze hardop.
Ze heeft een sleutel in haar portemonnee, maar in plaats van hem te pakken, begint ze tegen de deur te schoppen en nog harder te huilen. Er komt nog steeds geen enkele reactie, behalve dat Boris zo hard blaft als hij kan. Ze leunt met haar hoofd tegen de deur en veegt haar tranen weg. Met trillende handen trekt ze de portemonnee uit haar broekzak. Ze opent de rits en pakt de sleutel.
Hij past niet. Verkeerde sleutel, nee dat kan niet, er is maar één sleutel.
Na drie pogingen lukt het haar de sleutel op de juiste manier in het slot te steken. De deur gaat open. Boris komt kwispelend naar haar toe gelopen. Ze duwt hem met haar voet weg.
'Mam... mam.'
Geen reactie. Dan nog harder: 'Mám, waar ben je?'
Ze kijkt de keuken in: niemand. Ze loopt de kamer in: niemand. 'Mámá.'
Ze rent de trap op, gooit de deur van haar kamer open en laat zich voorover op haar bed vallen.
Zal ik Simone bellen?
Meteen hoort ze iemand een sleutel in de voordeur steken. Ze gaat rechtop zitten.
'Hoi, ik ben thuis.' De stem van haar broer Oscar klinkt vrolijk, maar ze heeft op dit moment een hekel aan die stem.
Ze wil dat haar moeder thuiskomt. Als versteend zit ze op haar bed met haar kussen tegen haar borst geklemd.
Plotseling staat ze op, loopt de badkamer in en doet de deur achter zich op slot. Haar handen draaien voorzichtig de douchekraan open, maar ze maakt geen aanstalten om zich uit te kleden. Bewegingsloos blijft ze op de rand van het bad zitten.
Waar ken ik die jongen van? Waar is dat meisje nu? Moet ik de politie waarschuwen? Ik had het meisje moeten helpen, misschien is ze wel dood.

Woensdag 6 oktober

Wies

Ze tilt haar hoofd op. Alles draait en ze moet overgeven. Het braaksel komt gedeeltelijk op de bladeren en gedeeltelijk op haar jas. Met haar mouw veegt ze de bruine sliert af die nog uit haar mond bungelt. Ze wil huilen, maar er komt geen geluid uit haar keel. De tranen blijven achter haar oogkassen drukken.
Waar is mijn fiets?
Als ze probeert op te staan, zakt ze halverwege weer terug op haar knieën. De pijn in haar rechterenkel is verschrikkelijk.
Misschien is hij wel gebroken.
Ze voelt dat haar T-shirt halverwege haar buik zit. Als ze naar beneden kijkt, ziet ze haar navelpiercing en haar broek die wat naar beneden getrokken is. De rits is opengerukt. Ze trekt haar broek omhoog en probeert de rits dicht te maken, maar het ijzertje schiet weg uit haar glibberige vingers. Het lukt haar wel de jas met de klittenbanden te sluiten. Als ze voor de tweede keer om zich heen kijkt, ziet ze een stukje verderop haar rode tas, die achter op de bagagedrager van haar fiets zit. Haar fiets ligt dus een paar meter van haar vandaan. Ze steekt haar rechterhand omhoog en grijpt een tak beet. Weer probeert ze te gaan staan, maar als haar pijnlijke voet even de grond raakt, zakt ze opnieuw door haar knieën. Ze verplaatst haar gewicht naar haar linkervoet en nu lukt het haar naar de fiets te strompelen. Ze pakt het stuur en trekt. Maar haar handen glijden van het stuur en ze valt achterover. De fiets valt gedeeltelijk op haar. Ze kreunt omdat een trapper zich in haar buik boort. Enkele tellen blijft ze liggen.
Het lukt me nooit.
Er zit te weinig kracht in haar benen. Dan duwt ze zich over de grond achterwaarts. Als ze de fiets niet meer op zich voelt, blijft ze weer even liggen.
Ze proeft nu pas het bloed op haar onderlip. Met haar vieze vingers veegt ze er voorzichtig overheen. Ze kijkt een ogenblik naar het donkerrode bloed. Dan draait ze zich om. Liggend op haar buik zet ze haar ellebogen in het zand om zichzelf op die manier vooruit te duwen.
Ik moet proberen bij de weg te komen.
De pijn in haar enkel maakt haar misselijk. De afstand naar de weg is nog zeker vijf meter. Terwijl ze voor de tweede keer haar ellebogen in de natte grond drukt, denkt ze aan haar vader.
Hij gaat die jongen vermoorden.
Laatst heeft ze hem tegen een vriend horen zeggen: ‘Als er iemand aan mijn dochter komt, maak ik hem af.’
Een tak krast in haar gezicht.
Ik haal het nooit, niemand zal me hier vinden.

Ze roept. Dit keer komt er wel geluid uit haar keel: 'Help, help, help me!'
Er komt geen reactie. Het enige geluid dat ze opvangt, is dat van ritselende bladeren. Haar ellebogen raken nu iets hards, ze voelt dat het vel van haar rechterelleboog schaaft, maar toch lukt het haar weer een stukje dichter bij de weg te komen. Ze legt haar gezicht op haar onderarm en spuugt wat zand uit.
Het moet al minstens zeven uur zijn, waarom komen ze me niet zoeken?
Ze perst alle energie die ze nog heeft uit haar lijf en sleept zichzelf enkele meters verder in de richting van de weg. Haar linkerschoen blijft achter een tak haken. Ze trekt haar been naar voren en voelt dat de schoen van haar voet glijdt.
Mama zal zich nu wel ongerust maken, misschien is ze boos.
Ze vecht tegen de pijn en de angst.
Ik moet niet opgeven. Als ik bij de weg kan komen, zal iemand me zien.
Een paar minuten later is ze er. Ze moet weer overgeven. De bovenkant van haar jas hangt in het roodgele braaksel. Ze kan niet ontsnappen aan de zure lucht.
Plotseling zakt ze met haar hoofd voorover in de berm.
Van wie was die stem die 'klootzak' riep? Het was een meisje, waarom heeft ze me niet geholpen?
Dan is er het geluid van een naderende auto.
Ik moet nu gaan staan en roepen en zwaaien en gillen en...
Maar ze kan niet staan.
Ze hoort dat de auto toch vaart mindert.
Ze hebben me gezien.
Ondanks de pijn en de angst voelt ze even een moment van opluchting. Ze hoort een autodeur opengaan en voetstappen naderen. Even later hurkt er iemand naast haar. Ze slaagt erin haar hoofd iets op te tillen. Ze kijkt in de bezorgde ogen van een man. Hij draait haar voorzichtig op haar zij zodat haar gezicht in zijn richting ligt. Met een vriendelijke stem zegt hij: 'Wat is er gebeurd, meisje? Wie ben je? Waar woon je?'
Natuurlijk weet ze het antwoord op alle vragen, maar ze kijkt de man aan zonder iets te kunnen zeggen.
Dan zegt de man: 'Ik ga proberen je heel voorzichtig op te tillen, oké?'
Ze knikt bijna onzichtbaar en sluit haar ogen.
De man schuift zijn linkerarm onder haar knieën en zijn rechterarm onder haar schouders. Behoedzaam en opvallend soepel staat hij op. Hij draagt haar naar zijn auto. Met zijn linkerhand opent hij een achterportier.
Ze voelt een stekende pijn in haar rechtervoet. De man buigt zich voorover. Ze dreigt uit zijn armen te glijden, maar dan klemt hij haar weer stevig vast en ze voelt hoe ze op de achterbank wordt geschoven.
'Ik breng je wel thuis,' hoort ze hem zeggen.
Hij doet het portier zachtjes dicht. Terwijl hij achter het stuur gaat zitten, zegt hij: 'Kun je je telefoonnummer aan mij vertellen? Dan bellen we nu eerst naar je ouders.'
Ze fluistert het nummer. Er komt weer een klein sprankje hoop als ze de bekende getallen in zichzelf nog een keer herhaalt.
De man toetst het nummer in op zijn mobieltje. Een paar tellen later vangt ze heel vaag een geluid op dat ze meteen herkent als de stem van haar moeder.

Woensdag 6 oktober

Isis

Ze zit nu al minstens een kwartier op de rand van het bad. De vragen die constant door haar hoofd tollen, zorgen voor een vreselijke koppijn. Ze neemt twee aspirines uit het medicijnkastje. Met een flinke slok water probeert ze de pillen door te slikken, maar ze blijven met een bittere smaak in haar keel steken. Ze vult het glas nog een keer tot aan de rand en dwingt zichzelf het helemaal leeg te drinken. Nu voelt ze de pillen door haar keel naar beneden glijden.

Waarom is mama juist nú niet thuis? Zeker nog op haar werk of in de file? Papa is tot het weekend in het buitenland, die is helemaal niet bereikbaar.

Ze staat op, opent de deur van de badkamer en gaat naar beneden.

Oscar, haar broer, zit achter de computer en kijkt geconcentreerd naar het scherm. 'Hé, je bent er tóch, ik dacht al dat ik wat hoorde.'

Ze antwoordt niet.

Dat hij daar zo rustig kan zitten.

'Weet jij hoe laat mama thuiskomt?'

Oscar kijkt haar bevreemd aan en haalt zijn schouders op.

Ze loopt naar de woonkamer en gaat op een stoel zitten. Ze verschuift de stoel een beetje, zodat ze met haar rug naar Oscar zit.

Ik wil niet dat hij mijn gezicht ziet.

Haar keel is droog, maar in plaats van op te staan om wat water te halen, blijft ze zitten. Ze duwt haar handen tegen haar pijnlijke hoofd. Of ze wil of niet, haar gedachten gaan steeds weer naar die jongen. Ze ziet telkens zijn gezicht voor zich.

Hij heeft zwart haar, kortgeknipt. En bruine ogen. Een oorbel in zijn linkeroor, nee, in zijn rechteroor, of toch links? Een zwartleren jack. Er staan rode letters op de achterkant van het jack. Maar welke letters? Hij droeg een spijkerbroek, een lichte. Zijn schoenen. Wát voor schoenen?

Ze probeert zich te concentreren, maar het lukt haar niet een beeld van de schoenen of die letters te krijgen.

En het meisje?

Ze voelt zich misselijk.

Ik had haar moeten helpen. Misschien ligt ze nog altijd in het bos. Als de jongen me heeft horen roepen, zal dat meisje dat ook gehoord hebben. Ze weet dat er iemand zomaar is doorgefietst. Iedereen zal me waardeloos vinden, laf. Alleen papa en mama zullen me misschien begrijpen. Wat duurt het lang voordat mama komt.

Oscar staat op en zegt dat hij gaat voetballen.

Voetballen? Dan moet hij ook door de Wessellaan. Ik moet hem waarschuwen.

Oscar loopt achter haar langs naar de gang.

Hij gaat boven zijn sporttas halen.

Boris begint te blaffen. Dan hoort ze de auto van haar moeder. Ze ziet de rode Citroën voor het raam verschijnen. Haar moeder stapt uit met een grote boodschappentas in haar hand. De voordeur gaat open en dicht. Haar moeder loopt de keuken in en roept

geïrriteerd: 'God, jongens, wil iemand me even helpen, ik heb wel een uur in de file gestaan en op het werk liep het ook al